

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 31/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej Michal Mrva – advokátska kancelária, s.r.o., Trenčianska 38, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 43Sa/18/2022 z 5. decembra 2022 a proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/67/2023 z 30. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy v záhlaví označenými rozsudkami krajského súdu (ako správneho súdu) a najvyššieho správneho súdu (ako kasačného súdu). Súčasne navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť Správnemu súdu v Bratislave (na ktorý od júna 2023 prešiel výkon súdnictva z krajského súdu) na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Sťažovateľka na základe povolenia z 29. novembra 2006 poskytovala zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení v odbore všeobecného lekárstva. Slovenská lekárska komora jej 23. januára 2006 vydala licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe typu L1A (licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe) a typu L1B (licencia na výkon zdravotníckeho povolania). Na žiadosť sťažovateľky jej Trnavský samosprávny kraj 27. júna 2013 s účinnosťou k 1. júlu 2013 zrušil skoršie povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (ambulancie všeobecného lekára). Licencia typu L1A jej však zostala v platnosti aj po tomto dni. Napriek tomu sa sťažovateľka u Sociálnej poisťovne uplynutím 2. júla 2013 odhlásila z povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnej osoby.

3. Po zistení, že žalobkyňa bola aj naďalej (po 2. júli 2013) držiteľkou licencie typu L1A a zároveň bola registrovaná na daň z príjmu fyzickej osoby podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení účinnom do 31. decembra 2013, pobočka Sociálnej poisťovne v Trnave rozhodnutím z 13. januára 2017 vyslovila, že povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie žalobkyňi nezaniklo 2. júla 2013, ale zaniklo až 2. septembra 2013 (keď došlo k zrušeniu registrácie u správcu dane). Pobočka argumentovala tým, že licencia typu L1A je oprávnením na vykonávanie činnosti podľa § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) v znení účinnom do 31. decembra 2013, v dôsledku čoho bola žalobkyňa aj po 2. júli 2013 samostatne zárobkovo činnou osobou. Navyše, z výpisu daňového priznania žalobkyne k dani z príjmov pobočka zistila, že jej príjem za rok 2012 neklesol pod zákonom stanovenú hranicu podľa § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. a bol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 5 tohto zákona, v dôsledku čoho jej povinné dôchodkové a povinné nemocenské poistenie nezaniklo k 30. júnu 2013. Sociálna poisťovňa nevyhovela odvolaniu sťažovateľky rozhodnutím z 2. novembra 2017.

4. Rozhodnutie z 2. novembra 2017 napadla sťažovateľka správnu žalobou, ktorej krajský súd najprv rozsudkom z 19. novembra 2018 vyhovel. Krajský súd nesúhlasil so žalovanou Sociálnou poisťovňou, že licenciu typu L1A možno považovať za povolenie na vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti. Ten však napadla kasačnou sťažnosťou žalovaná a kasačný súd sa napokon v nadväznosti na závery vyslovené v rozsudku veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Vs/3/2019 z 24. novembra 2020 nestotožnil s názorom krajského súdu a rozsudok z 19. novembra 2018 zrušil s argumentom, že licencia typu L1A predstavuje povolenie na výkon samostatnej zárobkovej činnosti.

5. Po vrátení veci kasačným súdom krajský súd opätovne správnu žalobu prejednal a sťažovateľke napadnutým rozsudkom z 5. decembra 2022 nevyhovel, pričom poukázal najmä na § 10 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 578/2004 Z. z.“). Podľa tohto ustanovenia možno ako samostatnú zdravotnícku prax poskytovať zdravotnú starostlivosť v zariadení iného poskytovateľa alebo na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení. Predpokladom využívania licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe tak nie je existencia zdravotníckeho zariadenia. Preto ustálil, že licencia typu L1A je oprávnením, ktoré zakladalo sťažovateľke postavenie samostatne zárobkovo činnej osoby.

6. Rozsudok krajského súdu napadla sťažovateľka kasačnou sťažnosťou, ktorej najvyšší správny súd nevyhovel napadnutým rozsudkom z 30. apríla 2024. Kasačný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že nezistil dôvody, pre ktoré by sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku správneho súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská na vyslovenie výroku rozsudku a nejavia sa ako arbitrárne, ale dávajú zrozumiteľným spôsobom a v dostatočnom rozsahu odpoveď na zásadné právne otázky. Zároveň zdôraznil, že právnym posúdením veci sa už kasačný súd zaoberal vo svojom skoršom rozsudku, ktorým bol správny súd viazaný, pričom od názorov v ňom vyslovených sa kasačný súd nemá dôvod odchýliť.

7. Námiетка sťažovateľky, že svoju činnosť nemôže vykonávať bez toho, aby mala uzavretú zmluvu so zdravotnou poisťovňou, resp. aby mala pridelený kód poskytovateľa, podľa kasačného súdu nijako nespochybňuje jej oprávnenie na výkon takejto činnosti. To, že sťažovateľka takéto zmluvy neuzavrela, znamená len toľko, že oprávnenie založené licenciou L1A nevyužívala. Na to, aby nebola samostatne zárobkovo činnou osobou, by u nej musela existovať objektívna právna nemožnosť vykonávať takúto činnosť, pričom takúto objektívnu právnu možnosť zakladá práve uvedená licencia. Pre postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby nie je podstatné, či lekár uzavrel zmluvu so zdravotnou poisťovňou alebo pacientom, pretože takúto zmluvu kedykoľvek môže uzavrieť. Ani sťažovateľka netvrdila, že by jej čokoľvek (okrem jej vlastného rozhodnutia) bránilo v uzavretí takýchto zmlúv a poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Obdobne ani absencia kódu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti nezakladá objektívnu právnu nemožnosť využívania licencie L1A, ale len faktickú prekážku poskytovania zdravotnej starostlivosti (ťažkosti pri zúčtovaní výkonov so zdravotnou poisťovňou a ich úhrade). Navyše, rozsah poskytovateľov, ktorí sú povinní požiadať Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o pridelenie kódu poskytovateľa, sa rozšíril o poskytovateľov zdravotnej starostlivosti na základe licencie L1A až s účinnosťou od 1. mája 2015.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka namieta, že jej základné právo na súdnu ochranu bolo porušené jednak formalistickou aplikáciou právnych predpisov a jednak arbitrárnosťou súdmi vydaných rozhodnutí, čo malo za následok, že v dôsledku týchto rozhodnutí všeobecných súdov bola formálne „prinútená podnikat“, resp. bola považovaná za podnikateľku len na základe skutočnosti, že mala držať licenciou L1A, ktorú nevyužívala (bez toho, aby podnikateľskú činnosť reálne vykonávala, keďže ani nemohla, keď jej v tom bránili iné právne predpisy Slovenskej republiky, ktoré súdy nevzali do úvahy), a následne bola „zbavená majetku“ (bola povinná hradíť odvody do Sociálnej poisťovne), čím došlo k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok.

9. Vo vzťahu k porušeniu čl. 12 ods. 1 ústavy sťažovateľka poukazuje na to, že na rozdiel od krajského súdu a najvyššieho správneho súdu Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 43Sa/9/2021 z 27. septembra 2021 v skutkovo a právne obdobnej veci rozhodol odlišne.

10. Sťažovateľka argumentuje, že najvyšší správny súd aj krajský súd mechanicky aplikovali záver obsiahnutý v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1Vs/3/2019, avšak jej prípad je úplne iný a aplikácia záverov obsiahnutých v uvedenom rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu je neprijateľná, keďže nemá oporu v platnej a účinnej právnej úprave a porušuje ústavné práva sťažovateľky vo vzťahu k slobode podnikania a následne vedie k porušeniu jej práva vlastníť majetok.

11. Sťažovateľka ako držiteľka licencie typu L1A na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v povolani lekárov v odbore všeobecného lekárstva namieta, že záver veľkého senátu najvyššieho súdu, ktorý je možno udržateľný vo vzťahu k niektorým iným poskytovateľom zdravotnej starostlivosti (špecializované ambulancie), je vo vzťahu k poskytovateľovi všeobecnej ambulantnej zdravotnej starostlivosti úplne vylúčený, keďže právna úprava poskytovania zdravotnej starostlivosti všeobecnými lekármi je iná z dôvodu tzv. kapitálnych platieb od zdravotných

poisťovní, ktoré sú povinnými zmluvnými partnermi takýchto poskytovateľov. Títo poskytovatelia všeobecnej ambulantnej zdravotnej starostlivosti totiž nemajú katalóg zdravotných výkonov, na základe ktorého by mohli od pacientov požadovať priame platby (teda bez nároku na ich úhradu zo strany zdravotnej poisťovne), a preto je v § 7 ods. 2 (prvej vete) zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zakotvená pre zdravotné poisťovne povinnosť uzatvoriť zmluvu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti s každým poskytovateľom všeobecnej ambulantnej zdravotnej starostlivosti, ak má uzatvorenú dohodu o poskytovaní všeobecnej ambulantnej zdravotnej starostlivosti najmenej s jedným jej poistencom.

12. Ak teda sťažovateľka nemala uzatvorenú zmluvu so žiadnou zdravotnou poisťovňou (čo nemala), nemohla mať ani príjem z poskytovania zdravotnej starostlivosti (ako všeobecný lekár pre dospelých), a to bez ohľadu na skutočnosť, že bola držiteľkou licencie typu L1A v povolání lekár v odbore všeobecného lekárstva. Bez platne uzatvorenej zmluvy aspoň s jednou zdravotnou poisťovňou totiž ako všeobecný lekár (fyzická osoba) nemala možnosť dostávať úhrady za poskytovanie zdravotnej starostlivosti z verejného zdravotného poistenia, a teda ani dosahovať z tej o činnosti príjem, z ktorého by následne mala platiť sociálne odvody.

13. Sťažovateľka namieta, že správne súdy neodôvodnili, na základe akých právnych skutočností a akej právnej úvahy dospeli k záveru o naplnení formálnej aj materiálnej stránky oprávnenia na výkon jej samostatnej zdravotníckej praxe. Považuje za absurdné, aby Sociálna poisťovňa a následne aj súdy posudzovali a hodnotili, či a aké vonkajšie prekážky bránili lekárovi vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, a priamo mu vnucovali povinnosť využívania predmetnej licencie (L1A) s dôsledkami povinnej platby odvodov aj v prípade, ak síce licenciou disponuje, ale zdravotnícku prax vykonáva iným spôsobom ako na základe licencie L1A. Namieta, že správne súdy sa nevysporiadali s jej argumentáciou, že od 30. júna 2013 nemala pridelený číselný kód poskytovateľa zdravotnej starostlivosti a ukončenie jeho platnosti bolo k uvedenému dátumu (a aj ten mala pridelený len vo vzťahu k licencií typu L1B a nikdy nie k licencií typu L1A). Tento číselný kód je pridelený povinne každému poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti, pričom bez jeho pridelenia nemôže poskytovateľ vykonávať svoju činnosť, keďže by nevedel napr. predpísať ani liek alebo zdravotnícku pomôcku, či robiť iné úkony, keď číselný kód poskytovateľa je nevyhnutnou súčasťou predpisu.

14. Správny súd a kasačný súd vo svojich rozhodnutiach podľa názoru sťažovateľky bez relevantného odôvodnenia učinili sťažovateľku poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, avšak bez možnosti jej poskytovania (nemohla by z tejto činnosti dosahovať príjem a pacientom by ani nemohla predpísať vo svojom mene a na svoju zodpovednosť recept a pod.). V zásade tak slobodu podnikania tieto súdy v prípade sťažovateľky zmenili na povinnosť podnikat', avšak bez toho, aby to bolo sťažovateľke (len na základe samotnej držby licencie) reálne umožnené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť je podaná oprávnenou osobou a včas, obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a sťažovateľka je riadne zastúpená advokátom. Pred podaním ústavnej sťažnosti sťažovateľka vyčerpala všetky dostupné opravné prostriedky

a ústavný súd vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu nezistil ani žiaden iný dôvod neprípustnosti.

16. Pokiaľ ide o sťažovateľkou napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, môže poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, ktorých porušenie je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky. Sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania ústavnou sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu, a to prostredníctvom kasačnej sťažnosti, ktorú aj využila. Na základe uvedeného preto ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa napadnutého rozsudku krajského súdu ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

17. Vo vzťahu k namietanému rozsudku najvyššieho správneho súdu ostáva pri predbežnom prerokovaní posúdiť, či ústavná sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť vtedy, keď je už pri predbežnom prerokovaní zrejmé, že namietaným rozsudkom nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu označených práv (I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07, III. ÚS 705/2025).

18. Ústavný súd poznamenáva, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 395/2019).

19. Podstatou argumentácie sťažovateľky je jej nesúhlas s aplikáciou právnych záverov uvedených v rozsudku veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1Vs/3/2019 z 24. novembra 2020 na jej právnu vec, ktorú považuje za právne a skutkovo odlišnú od prípadu riešeného v rozhodnutí veľkého senátu. Právne závery veľkého senátu sú podľa nej možno aplikovateľné na prípady iných poskytovateľov (špecializovaných ambulancií), ale nie na právnu situáciu všeobecných lekárov (akým bola aj sťažovateľka), ktorí poskytujú zdravotnú starostlivosť plne hradenú zo zdravotného poistenia. V tejto súvislosti uvádza, že nemala uzatvorenú zmluvu so žiadnou zdravotnou poisťovňou, nemala takisto uzavretú zmluvu so žiadnym iným poskytovateľom, u ktorého by mohla poskytovať zdravotnú starostlivosť, a nemala ani Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pridelený číselný kód poskytovateľa.

20. Ústavný súd už v minulosti viackrát kladne posúdil ústavnú udržateľnosť záverov uvedených v rozsudku veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1Vs/3/2019 z 24. novembra 2020

(IV. ÚS 610/2021, II. ÚS 59/2023, I. ÚS 675/2024), a to aj vo vzťahu k právnej situácii všeobecných lekárov (II. ÚS 288/2024).

21. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že najvyšší správny súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku (body 8 až 10) ústavne akceptovateľným spôsobom posúdil otázku zániku povinného poistenia sťažovateľky. Keďže sťažovateľka v príslušnom období (za rok 2012) dosiahla príjmy z podnikania a inej samostatnej zárobkovej činnosti v kvalifikovanej výške a mala oprávnenie na prevádzkovanie činnosti podľa § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. (licencia L1A bola aj v tomto období stále aktívna), sťažovateľke v súlade s § 5 v spojení s § 21 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. povinné poistenie zaniklo až 2. septembra 2013, keď jej bola zrušená registrácia u správcu dane. Súčasne zdôraznil, že zmienené rozhodnutie veľkého senátu (ktorým bolo prekonané jeho skoršie rozhodnutie sp. zn. 1Vs/1/2019 z 30. apríla 2019) prešlo i testom ústavnosti uznesením sp. zn. IV. ÚS 610/2021 z 30. novembra 2021.

22. Ústavný súd v kontexte záverov najvyššieho správneho súdu zdôrazňuje, že predmetom prieskumu v posudzovanom prípade bolo splnenie podmienok na zánik povinného nemocenského poistenia a dôchodkového poistenia sťažovateľky v rozhodnom období, pričom splnenie ďalších podmienok vykonávania samostatnej zdravotníckej praxe, ktoré stanovujú iné právne predpisy a na ktoré poukazuje sťažovateľka ako na špecifiká jej prípadu (prax v odbore všeobecného lekárstva a s tým súvisiace zmluvné vzťahy so zdravotnými poisťovňami, pridelenie číselného kódu Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou), nie je pre posúdenie statusu sťažovateľky na účely zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení so zákonom č. 578/2004 Z. z. relevantné (podobne II. ÚS 288/2024).

23. Ústavný súd považuje za ústavne udržateľný záver najvyššieho správneho súdu uvedený v bode 10 napadnutého rozsudku, podľa ktorého na to, aby sťažovateľka nebola samostatne zárobkovo činnou osobou podľa § 5 zákona č. 461/2003 Z. z., by musela u nej existovať objektívna právna nemožnosť vykonávať túto činnosť, pričom nepridelenie kódu poskytovateľa túto objektívnu právnu nemožnosť vykonávať samostatnú zdravotnícku prax nezakladá, ale predstavuje len faktickú prekážku pri jej výkone. Rovnako túto objektívnu právnu nemožnosť nezakladá sťažovateľkino rozhodnutie neuzavrieť zmluvy so zdravotnými poisťovňami.

24. Ústavný súd k tomu dopĺňa, že sťažovateľka mohla kedykoľvek požiadať Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o pridelenie číselného kódu, rovnako ako mohla kedykoľvek uzavrieť príslušné zmluvy so zdravotnými poisťovňami. Pokiaľ sťažovateľka z akéhokoľvek dôvodu nechcela vykonávať samostatnú zdravotnícku prax na základe licencie L1A, mala možnosť požiadať Slovenskú lekársku komoru o jej zrušenie. Podľa § 74 ods. 1 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2024 totiž „komora zruší licenciu, ak držiteľ licencie požiada o zrušenie licencie; žiadosť o zrušenie licencie je držiteľ licencie povinný podať najmenej dva mesiace pred dňom, od ktorého žiada licenciu zrušiť“.

25. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa slobody podnikania a definície podnikania podľa Obchodného zákonníka kasačný súd v bode 11 napadnutého rozsudku poukázal na vlastnú definíciu samostatne zárobkovo činnnej osoby podľa zákona č. 461/2003 Z. z., ktorý za samostatne zárobkovo činnú osobu považuje práve osobu (lekára), ktorá je držiteľom oprávnenia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe. Ustanovenie § 4 písm. b) zákona č. 578/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. decembra 2011 vyjadruje princíp, v zmysle ktorého držiteľ licencie na výkon

samostatnej zdravotníckej praxe podľa § 10 citovaného zákona získava touto licenciou oprávnenie na podnikanie v zmysle § 2 ods. 2 písm. c) Obchodného zákonníka a len čo začne byť oprávnený vykonávať takúto činnosť spôsobom podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, je podnikateľom, ktorý podniká. Ani z uvedených ustanovení tak nemožno vyvodiť, že by sa licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe stávala oprávnením na podnikanie až od okamihu, keď jej držiteľ na jej základe skutočne vykonáva činnosť.

26. A napokon k námietke sťažovateľky, že príjem pri zániku podnikania nie je vhodným ukazovateľom na posudzovanie trvania povinného poistenia, ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (I. ÚS 450/2017, II. ÚS 59/2023). V predmetnej veci najvyšší správny súd posudzoval zákonnosť rozhodnutia Sociálnej poisťovne, že povinné nemocenské a dôchodkové poistenie sťažovateľke nezaniklo 2. júla 2013, ale až 2. septembra 2013, keď jej bola zrušená registrácia u správcu dane. Pre záver Sociálnej poisťovne, že povinné poistenie sťažovateľke zaniklo až k spomínanému dátumu, však jej príjmy za rok 2013 nemali žiadnu relevanciu. Nemala tak relevanciu otázka, či príjmy z predaja ambulancie, ku ktorému došlo v roku 2013, sú vhodným ukazovateľom na posudzovanie trvania povinného poistenia. Ústavnému súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že táto otázka bola relevantná v osobitnom, aj keď súvisiacom konaní sťažovateľky pred najvyšším správnym súdom, kde sa práve posudzovala otázka opätovného vzniku povinného dôchodkového a nemocenského poistenia od 1. júla 2014, vo vzťahu k čomu boli príjmy za rok 2013 relevantné. Rozsudok najvyššieho správneho súdu vydaného v spomínanom konaní sťažovateľka taktiež napadla ústavnou sťažnosťou, o ktorej už ústavný súd rozhodol v inom konaní (IV. ÚS 511/2024).

27. Pre posúdenie zachovania základného práva na súdnu ochranu je relevantné, že pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti sa najvyšší správny súd zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky a objasnil závery, ktoré ho viedli k jej zamietnutiu. Argumentáciu najvyššieho správneho súdu ústavný súd považuje v okolnostiach posudzovanej veci za dostatočnú a zrozumiteľnú, založenú na právnych záveroch, ktoré nepopierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení relevantných právnych predpisov a majú oporu v záveroch veľkého senátu najvyššieho súdu.

28. K argumentácii sťažovateľky, že v obdobných veciach rozhodujú správne súdy inak, ako rozhodol napadnutým rozsudkom kasačný súd, ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru správnych súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8a ods. 4, § 24d ods. 1 písm. b) a § 24e ods. 3 písm. b)] zveruje najvyššiemu správne súdu, keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, a preto ak správne súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno z takéhoto ich postupu mechanicky vyvodzovať porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a princíp minimalizácie zásahov do činnosti súdov, ktorý štandardne uplatňuje vo svojej judikatúre, do takéhoto (vo všeobecnosti nežiaduceho) stavu vstupuje len v ojedinelých prípadoch. Vo veci sťažovateľky ústavná akceptovateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku kasačného súdu vylučuje, aby ústavný súd uplatnil výnimku zo svojho štandardného prístupu.

29. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy, ústavný súd dáva do pozornosti svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že čl. 12 ods. 1 má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tieto ustanovenia ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd nedospeje k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia označeného ustanovenia ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07).

31. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 a čl. 35 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľka namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu uvedených základných práv, a preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu